

Amikor vörösbe vált át a sötét

Habzik a sör, a bor,
hosszú árnyékuk van a kerti asztalon az üvegeknek,
hosszú árnyéka van a kezünknek is.
A megvilágított lombok alatt
most múlik el végleg a nap,
most múlik el részletekben az élet.
Együtt vagyunk megint, mint egy kiránduló hajó
nászutasai a nyáriás óceánon
s iszunk, iszunk, nem kérdezzük, mi történt
reggel óta és évek óta,
alszunk, fölébredünk, szűnyog sír nyakszirtünknel
s lágy tangók emléke cirmol,
mintha filmhíradók fakó kísértetei
járnának lábujjhegyen az almafák alatt.
Ne mozdulj! — súgja egy löporos hang a volt-időből
s a házigazda fél arcát
most hasítja ketté egy szilánk
s legyalult nyaka körül
tömérdek katicabogár kavarog egyszeriben.

Ez az a perc,
amikor vörösbe vált át a sötét
s dagadni kezd újra a fejem —
ez az a perc,
amikor undorodva is innom kell, akár egy csehovi színdarabban
és néznem órákon át, hogy levél potyog sörömbbe —
ez az a perc, amikor vége párnás történeteimnek magamról
s rólatok
s a föltartott fejű kutyák szájában is
levágott emberi kezeket látok
és sebekről lecsavarodó, hosszú gézt
egy ideiglenes kórházkertben,
esik az eső és áznak a sebek,
áznak a földbetaposott, háborús krizantémok,
ázik gyerekkori és megvénült hajam —
ez az a perc, amikor márcsak becsukott szememet nézhetem,
ez az a perc, amikor már nincs hova hazamennem.

Kérdések, halottvivőkhöz

*Kik vagytok? Mit cipeltek?
Az Ismeretlen Halottat húzkodjátok a temető felé?
A száguldás korai áldozatát?*

*Láttam a kőfalhoz csattanó férfitest
horpadását az alkonyatban,
az idő vérét s az ő vérét egybefolyni.
Oly egyszerű volt ez a megrendezetlen, suta végítélet,
mint amikor harmatos borjút ölnek.*

*S mi az a roncs, amit elhagytatok?
Az autó görcsös álma önmagáról?
Pokol szemetje? vaspiszok?
Érzem elkezdődni lassan bőröm alatt a rühesedést,
a lóbálhatatlan kéz örökidejét itt az ároksparton,
lepkék és ürülékek csöndjét a kövek között.*

Csendélet

*Nem tudhattam, hogy egyszer még viszontlátom a sok-sok hulladékot:
az ágyak, a féltettek s a borzas vánkосok csendéletét. De egy virradat
elémlokte emlékeim és bűneim romhalmazát.*

*A világosságban persze minden megszeliđült. Az idő csámpás zugá-
ban ott heverték a székek, melyeken szeretőim vacsoráztak: a tányérok,
a kések, a melltartók, a kettébevágott szavak. Emlékszem a telerajzolt
papírszalvétákra is: csipők és tomporok fölött nyugodott le a Nap.*

*Az oszlásnak indult szentjánosbogarak páncélos szárnyai úgy hányód-
tak a limlomok között, mint karambolozó autók roncsajtai. És por-macskák
sétálgattak a szerelmek helyén.*

*És hirtelen a hagyományos világvégére kellett gondolnom esendően:
így múlik majd el szívek, bogarak, városok s földrészek szerelme is. De
szesz, füst, fejet zúgató nikotin kellett volna, hogy ama bizonyos Négy
Lovas vágatását a kerti saláták fölött elképzeljem.*